

ΘΕΜΑ:

ΑΠΟΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΣ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ

ΟΜΙΛΗΤΗΣ ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΛΕΙΔΑΡΑΣ

ΕΥΧΕΛΑΙΟ

Όλο το μεγαλείο της αναβίβασης, της δοκιμασίας καθίσταται ενεργοποίηση Ελέους, αυταπάρνησης και προσφοράς και παρουσιάζεται στην αγωνία του Ιησού στον κήπο της Γεσθημανής, που βρισκόταν στους πρόποδες της δυτικής πλαγιάς του όρους των Ελαιών, δηλαδή ακριβώς απέναντι από την χρυσή πύλη και τον Ναό της Ιερουσαλήμ. Η ελιά ανέκαθεν ήταν σύμβολο της Ανάστασης και Αθανασίας και το έλαιον σχετίστηκε με το Θείο Έλεος. Στο Βάπτισμα και στο Ευχέλαιο χρησιμοποιείται, συμβολίζοντας την μεταφορά του Ελέους. Στο όρος των Ελαιών, που χωρίζεται από την κοιλάδα των κέδρων, είχε πειρασθεί και ο Αβραάμ όταν ο βασιλιάς των Σοδόμων θέλησε να του προσφέρει λάφυρα ως ανταμοιβή για τη νίκη του στους πέντε βασιλείς. Ο Αβραάμ αρνήθηκε μια τέτοια ανταμοιβή και ο Μελχισεδέκ τον ευλόγησε, τελώντας θυσία άρτου και οίνου. Στην ίδια περιοχή στο λόφο Μωρία δοκιμάστηκε πάλι με τη θυσία του Ισαάκ. Το Ευχέλαιο επίσης φανερώνεται στην Παραβολή του Καλού Σαμαρείτη.

Αφού το αγγείο με το λάδι τεθεί στο μέσον και ανάψουν τα κεριά (επτά κεριά όπως επτά είναι τα χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος), τότε οι ιερείς ψάλλουν 10 ευχές παρακαλώντας τον Θεό υπέρ υγείας και αφέσεως αμαρτιών και ασθεनेίας, ευλογώντας το λάδι. Αφού τελειώσουν, ο πρώτος ιερέας, παίρνει λάδι και χρίει τον ασθενή σταυροειδώς στο μέτωπο, το σαγόνι, στα δύο μάγουλα και στο εσωτερικό κι εξωτερικό των χεριών, λέγοντας κάθε ιερέας και από μία ευχή, και την τελευταία ο πρώτος ιερέας, κρατώντας το Ευαγγέλιο στο κεφάλι του ασθενούς. Μετά από αυτήν ο ασθενής ασπάζεται το Ευαγγέλιο και ο πρώτος των ιερέων μνημονεύει αυτόν και γίνεται απόλυση. Ο ασθενής καταθέτει μετάνοια και ευλογείται και συγχωρείται από τους ιερείς.

Το ευχέλαιο γίνεται με την χρήση λαδιού απ' το καντήλι, αυτού που κάνει το ευχέλαιο και όλων των παρισταμένων στην τελετή, και με την επίθεση του Ευαγγελίου και των χειρών του ιερέα πάνω στο κεφάλι αυτού που κάνει το ευχέλαιο. Ο σκοπός αυτού του μυστηρίου είναι πρωταρχικά η ίαση από τις ψυχοσωματικές ασθένειες και η άφεση των αμαρτιών δευτερευόντως.

Το μυστήριο του Ευχελαίου αποτελεί κύριο θεραπευτικό μέσο της Θεουργικής θεραπευτικής. Το τελετικό του συνίσταται από προσευχές, ψαλμούς, την ανάγνωση 7 Ευαγγελικών περικοπών και την ευλογία δια της χρίσεως ελαίου.

Το Ευχέλαιο κατά τον Άγιο Νεκτάριο είναι: *«μυστήριο δι ελαίου καθαρού τελούμενον υπέρ των εν ασθένεια κατακειμένων, δύναμιν έχον διά της ευλογίας της ιερατικής παρέχειν ίασι ψυχικήν και σωματικήν τω νοσούντι».*

Ο Άγιος Ιάκωβος ο Αδελφόθεος λέει: *«Ασθενεί τις εν ημίν; προσκαλεσάσθω τους πρεσβυτέρους της Εκκλησίας και προσυξάσθωσαν επ' αυτόν, αλείψαντες αυτόν ελαίω εν ονόματι του Κυρίου και η ευχή της πίστεως σώσει τον κάμνοντα και εγείρει αυτόν ο Κύριος καν αμαρτίας ή πεποικώς, αφεθήσεται αυτό».*

Στο μυστήριο του Ευχελαίου, ο βασικός κορμός της τελετουργίας του είναι η ανάγνωση των 7 Ευαγγελικών περικοπών, οι οποίες περικλείουν και αναφέρονται, όπως θα δούμε, στις 7 πραγματικότητες ζωής της ανθρώπινης ύπαρξης.

Η δόνηση των λόγων κάθε μιας Ευαγγελικής περικοπής επιδρά αντίστοιχα σε κάθε μία περιοχή του φυσικού σώματος, που ελέγχεται από το αντίστοιχο ενεργειακό κέντρο.

Αναφερόμενη κάθε Ευαγγελική περικοπή σε αντίστοιχη πραγματικότητα ζωής, εκπέμπει ανάλογο ψυχικό ρευστό που επιδρά και επηρεάζει τα αντίστοιχα ενεργειακά κέντρα. Η δύναμη της Αληθείας του λόγου του Χριστού, που περιέχουν οι Ευαγγελικές περικοπές, αναζωογονούν τις αντίστοιχες πραγματικότητες ζωής, βοηθώντας τον άνθρωπο να βελτιώσει τις αντίστοιχες των 7 πραγματικοτήτων αντιλήψεις και τη στάση ζωής του.

Η κατά Ματθαίο Ευαγγελική περικοπή κεφάλαιο κε' στ. 1-14, που αναγιγνώσκεται, είναι η παραβολή των δέκα παρθένων, των πέντε φρόνιμων και των πέντε μωρών. Στην περικοπή αυτή η κεντρική ιδέα περιέχεται στις, τελευταίες φράσεις: **«γρηγορείτε ούν, ότι ουκ οίδατε την ημέραν ουδέ την ώραν εν η ο υιός του ανθρώπου έρχεται»**.

Ο άνθρωπος ως έμβιο ον διέπεται από ισχυρή έμφυτη θέληση για ζωή, το λεγόμενο ένστικτο αυτοσυντήρησης. Αυτό το ένστικτο τον ωθεί στην ικανοποίηση των υλικών του αναγκών, με σκοπό φυσικά τη διατήρηση του στη ζωή.

Η ευχαρίστηση και η απόλαυση όμως που προκαλεί η αναγκαία αυτή ικανοποίηση, του δημιουργεί την ψευδαίσθηση ότι η επιβίωση είναι άμεσα εξαρτημένη από το ποσόν της υλικής απόλαυσης. Έτσι αισθάνεται ασφαλής στη ζωή μόνο όταν αισθάνεται αυτή την υλική απόλαυση, την οποία συνεχώς αναζητά, πράγμα που τον οδηγεί στην παρέκκλιση από το μέτρο και στη θυελλώδη ικανοποίηση των υλικών του ορμών.

Το αποτέλεσμα είναι να αποπροσανατολίζεται από τον πνευματικό προορισμό του και να ταυτίζει ολόκληρη την υπόστασή του με το υλικό σκήνωμα. Χρησιμοποιεί έτσι τις ψυχικές και πνευματικές του δυνατότητες για να υπηρετεί αποκλειστικά και μόνο το υλικό του σκήνωμα, τη διατήρηση και ευδαιμονισμό του οποίου θεωρεί σαν αποκλειστικό σκοπό της ζωής του.

Η Ευαγγελική περικοπή προτρέπει σε μία συνεχή εγρήγορση, ώστε να αποφεύγει τον αποπροσανατολισμό που προκαλούν οι επήρειες της ύλης.

Η δύναμη της Αληθείας του Λόγου που φέρει η περικοπή αναζωογονεί την πραγματικότητα της «ασφάλειας και του ένστικτου της αυτοσυντήρησης», η οποία επηρεάζει τον κραδασμό του ενεργειακού κέντρου της βάσης της σπονδυλικής στήλης. Ενισχύεται έτσι ο πιστός, για να αντισταθεί στα ρεύματα των κατώτερων επιθυμιών και ορέξεων και δημιουργεί εναρμονισμένο ακτινοβόλο αιθερικό σώμα, από το οποίο ρέουν ανεμπόδιστα οι ζωογόνες ενέργειες προς τα άλλα κέντρα και υποστάσεις, ενεργοποιώντας και αφυπνίζοντας τις ψυχικές και πνευματικές δυνατότητες, που θα τον οδηγήσουν στην υπερσυνείδηση.

Η επόμενη Ευαγγελική περικοπή που αναγιγνώσκεται **είναι η κατά Λουκά κεφάλαιο υ' στ. 25-38** και είναι η **παραβολή του καλού Σαμαρείτη**. Η περικοπή αυτή περιστρέφεται γύρω από την ιδέα της έμπρακτης αγάπης, που είναι η ελεημοσύνη προς τον πλησίον μας. Η ελεημοσύνη είναι η συνθήκη, που κρατά την ανθρώπινη κοινωνία συγκροτημένη σε μια ενιαία μονάδα εξασφαλίζοντας έτσι την ασφάλεια, που προέρχεται από τη σίγουρη ικανοποίηση των αναγκών.

Η ικανοποίηση των βιολογικών αναγκών είναι η πραγματικότητα που επηρεάζει το κέντρο του ιερού. Έχει ως αίτιο τη συνθήκη της «ελεημοσύνης», που παρέχουν αενάως οι δημιουργοί νόμοι του Θεού προς τη δημιουργία.

Γι' αυτό και το κέντρο του ιερού ενεργοποιείται αρνητικά όταν δεν υπάρχει η ελεημοσύνη, η οποία ισορροπεί τη διάθεση των αγαθών δημιουργώντας έτσι άνιση κατανομή του πλούτου και έλλειψη στο μοίρασμα των πλανητικών πόρων. Αποτέλεσμα είναι τα εκατομμύρια των πεινασμένων ατόμων, πράγμα που δηλώνει την ανισορροπία του κέντρου στην ανθρωπότητα.

Η Ευαγγελική περικοπή μας προτρέπει σε μία στάση ζωής, που να μας βγάζει από την κατά-

σταση της απομόνωσης την οποία μας επέφερε η πτώση των πρωτοπλάστων.

Θεωρείται ότι η δυστυχία που βιώνει καθημερινά ο άνθρωπος, είτε σε προσωπικό επίπεδο, είτε σε κοινωνικό επίπεδο. Αυτή η πάλη είναι αποτέλεσμα αυτού του είδους της απομόνωσης, που κληρονόμησε από το γεγονός της πτώσης.

Ας παρατηρήσουμε πότε νιώθουμε κατάθλιψη ή στεναχώρια, πότε νιώθουμε φόβο ή θυμό, πότε είμαστε εναντιωμένοι είτε στον πλησίον μας είτε στον εαυτό μας, πότε έχουμε εχθρούς, πότε νιώθουμε ανασφάλειες, (ανασφάλειες που γεννούν την πλεονεξία και το ατομικό συμφέρον) κ.λπ. Βιώνουμε όλες αυτές τις καταστάσεις όταν είμαστε ή νιώθουμε αποκομμένοι από τους συνανθρώπους μας.

Η έλλειψη αναγνώρισης και εκτίμησης από τους άλλους, η έλλειψη αυτοεκτίμησης, η άγνοια, η έλλειψη πίστης και εμπιστοσύνης, η κατάκριση και η κακολογία είναι διάφορες μορφές αυτού που λέμε «αποκομμένοι από τους συνανθρώπους μας».

Ο Αγ. Κασσιανός ο Ρωμαίος λέει στη Φιλοκαλία τομ. α': «*Αν έχουμε σκοπό να αγωνιστούμε τον πνευματικό αγώνα, όσο μπορούμε με μεγαλύτερη προσοχή, ας φυλάξουμε την καρδιά μας από το πνεύμα της λύπης. Γιατί η λύπη κατατρώει την ψυχή του ανθρώπου. Πείθει τον άνθρωπο να αποφεύγει κάθε καλή πνευματική συναναστροφή και δεν επιτρέπει ούτε από γνήσιους φίλους να δέχεται συμβουλή, ούτε καλή και ειρηνική απάντηση να δίνει σ' αυτούς, αλλά αφού καταλάβει την ψυχή, τη γεμίζει με δυσaréσκεια, πλήξη και μελαγχολία. Και τότε τη βάζει να αποφεύγει τους ανθρώπους, γιατί γίνονται σ' αυτήν αίτιοι ταραχής. Και δεν επιτρέπει στην ψυχή να εννοήσει ότι όχι απέξω, αλλά μέσα της έχει την αρρώστια, η οποία τότε φανερώνεται, όταν έρθουν οι πειρασμοί και με τη δοκιμασία τη φέρουν στην επιφάνεια. Η υγεία της ψυχής δεν κατορθώνεται με το χωρισμό από τους ανθρώπους, αλλά με τη διαμονή και εξάσκηση με τους ενάρετους ανθρώπους.*».

Η δύναμη της Αληθείας του Λόγου που φέρει η περικοπή, αναζωογονεί την πραγματικότητα της «κάλυψης των βιολογικών αναγκών», η οποία επηρεάζει τον κραδασμό του ενεργειακού κέντρου των γεννητικών οργάνων, ωθώντας τον άνθρωπο να ζει με αμοιβαιότητα, έτσι ώστε να μην μπλοκάρει τη ροή των δημιουργικών νόμων που θέτει τα αγαθά στη διάθεση όλων των όντων. Εξασφαλίζεται έτσι η έμμετρη ικανοποίηση των βιοτικών αναγκών και η ευτυχία, δηλαδή η απόλαυση της ζωής.

Η επόμενη Ευαγγελική περικοπή που αναγινώσκεται, **η κατά Ματθαίο κεφάλαιο Θ' στ.9-14**, είναι η κλήση του Ματθαίου. Στην περικοπή αυτή η κεντρική ιδέα περιέχεται στις φράσεις: **«ου χρείαν έχουσιν οι ισχύοντες ιατρού, αλ' οι κακώς έχοντες... ου γάρ ήλθον καίεσαι δικαίους, αλλ' αμαρτωλούς εις μετάνοιαν».**

Στις φράσεις αυτές περικλείεται η ιδέα της δικαιοσύνης και της πλέον εδραιωμένης καλοσύνης στο υποσυνείδητο.

Η ποιότητα της δικαιοσύνης χαρακτηρίζει πράξεις αυτοβεβαίωσης, δηλαδή πράξεις εσκεμμένες, λογικές, συγκροτημένες, συνεπείς και δίκαιες.

Η ποιότητα της εδραιωμένης καλοσύνης χαρακτηρίζει υποσυνείδητο απαλλαγμένο από κάθε αρνητικό συναίσθημα, κάθε απωθημένο, φόβους και ποικίλους ψυχικούς κόμβους.

Οι δίκαιες και συγκροτημένες πράξεις μαζί με τον αγνό και θετικό εσωτερικό κόσμο, δημιουργούν την κατάσταση της αυτοπεποίθησης, η οποία οδηγεί σταδιακά στην ισχυρή θέληση και αποτελεί το πρώτο και κυριότερο σκαλοπάτι, στο οποίο θα πατήσει ο άνθρωπος για να φτάσει στην αυτογνωσία και στον πνευματικό του προορισμό.

Η Ευαγγελική περικοπή μας προτρέπει στη δημιουργία ενός ζεστού, φιλικού, αδελφικού και ασφαλούς περιβάλλοντος αγάπης, όπου η ανθρώπινη ψυχή εκτονώνει την κάθε αρνητικότητα και ο άνθρωπος αναθεωρεί τη συμπεριφορά και τον τρόπο σκέψης του και ενθαρρύνεται να αποκτήσει την αυτοεκτίμησή του.

Η δύναμη της Αληθείας του Λόγου που φέρει η περικοπή, αναζωογονεί την πραγματικότητα της «αυτοπεποίθησης», η οποία επηρεάζει τον κραδασμό του ενεργειακού κέντρου του ηλια-

κού πλέγματος. Φωτίζει τον πιστό να αναγνωρίσει τις αδυναμίες των συνανθρώπων του και να συγχωρέσει οποιοδήποτε αδίκημα διέπραξαν εις βάρος του. Εκδηλώνει έτσι καλοσύνη, που είναι ο μόνος τρόπος για να του συγχωρεθούν και τα δικά του αμαρτήματα και ο μόνος γνώμονας που υπάρχει ως πορεία ζωής, που θα τον προστατέψει από την ψυχική και πνευματική αποπλάνηση.

Η επόμενη Ευαγγελική περικοπή που αναγιγνώσκεται **είναι η κατά Λουκά κεφάλαιο ιθ>1-11** και περιγράφει το γεγονός που ο Χριστός συνάντησε το Ζακχαίο. Στην περικοπή αυτή η κεντρική ιδέα περιέχεται στις φράσεις: **«ήλθε γάρ ο Υιός του ανθρώπου ζητήσαι και σώσαι το απολωλός».**

Η φράση αυτή, καθώς και όλη η περικοπή, περιέχει την ιδέα της σωτηρίας που παρέχει ο Υιός του ανθρώπου προς κάθε άνθρωπο ανεξαιρέτως. Η έννοια της σωτηρίας του ανθρώπου ουσιαστικά ανάγεται στην έννοια της επανόδου, δηλαδή της ολοκλήρωσης, της ισορροπίας και της τελικής αποκατάστασης της τάξης, που επιφέρει η επανένωση του πνεύματος με το ενιαίο της Θείας Συνειδήσης.

Η σωτηρία αυτή επιτυγχάνεται με τη διοχέτευση στους κόλλους της ανθρωπότητας των ευεργετικών Ενεργειών των Θείων αρετών της Σοφίας και της Αγάπης, ώστε να επιτευχθεί το ενιαίο της Θείας Ακτινοβολίας μέχρι το πέρας της δημιουργίας, αντικαθιστώντας με αρμονία, πληρότητα και ειρήνη, την αταξία, τη φθαρτότητα και τον πόλεμο.

Ο παράγων που διοχετεύει τις Θείες Αρετές μέχρι το πέρας της δημιουργίας, είναι η ίδια η Αγάπη. Αγάπη είναι η πνευματική αυτή αρχή, η υπέρτατη ζωογόνος ενέργεια που ακτινοβολείται από την αιώνια πηγή του Απόλυτου και συντηρεί, διατηρεί, προφυλάσσει, θωρακίζει και προστατεύει τους κόσμους και τα δημιουργήματα.

Η Ευαγγελική περικοπή μας προτρέπει να αναζητήσουμε το Χριστό, όπως ο Ζακχαίος, δηλαδή να αφυπνίσουμε μέσα μας, τις ποιότητες που φανερώνουν την παρουσία του Υιού και Λόγου του Θεού.

Η δύναμη της Αληθείας του Λόγου που φέρει η περικοπή, αναζωογονεί την πραγματικότητα της «ανιδιοτελούς αγάπης» η οποία επηρεάζει τον κραδασμό του ενεργειακού κέντρου της καρδιάς. Διαχέει τις αρετές της Καλοσύνης και της Δικαιοσύνης, της Πίστης και της Ελπίδας, οι οποίες διαμορφώνουν τον εσωτερικό κόσμο του ανθρώπου ισχυρό, καθαρό, ισορροπημένο, ακριβοδίκαιο, με εσωτερική γαλήνη, πληρότητα και χαρά και οδηγούν σε πράξεις αλτρουισμού και υπηρεσίας.

Η επόμενη Ευαγγελική περικοπή που αναγιγνώσκεται **είναι η κατά Ματθαίο κεφάλαιο ιε <21-29** και περιγράφει τη θεραπεία της κόρης της Χαναanaίας. Στην περικοπή αυτή η κεντρική ιδέα περιέχεται στη φράση: **«ὦ γύναι, μεγάλη σου η πίστις, γενηθήτω σοι ως θέλεις».**

Η φράση αυτή καθώς και όλη η περικοπή περιέχει την ιδέα της ισχυρής προσωπικότητας, που πηγάζει από την ανεπτυγμένη πίστη.

Ο άνθρωπος με ανεπτυγμένη την ιδιότητα της πίστης στην ψυχή του, φέρει σαν χαρακτηριστικά τον έλεγχο των εντυπώσεων, της σκέψης, τη διπλή παρατηρητικότητα, τον έλεγχο της συμπεριφοράς και της ομιλίας, τις εναρμονισμένες πράξεις, την αμοιβαιότητα, την ευθυκρισία και την αντικειμενική αξιολόγηση, την ευσυνειδησία στις υποχρεώσεις, την πείρα, τον εσωτερικό αυτοέλεγχο, την ευθύτητα και το σθένος.

Η Ισχύς και η Πίστη είναι ιδιότητες οι οποίες ενεργοποιούν τη νοητικότητα του ανθρώπου και οι οποίες, αν είναι καλλιεργημένες, διατηρούν επαφή με το αρχικό αίτιο, κάνοντας τον άνθρωπο δυναμικά δημιουργικό σύμφωνα με το Θείο Θέλημα.

Η Ευαγγελική περικοπή μας προτρέπει να καλλιεργήσουμε και να αναπτύξουμε τις αρετές που διακρίνονται στη Χαναanaία, δηλαδή την παντελή έλλειψη κακής προαίρεσης, την απόλυτη εμπιστοσύνη στη δικαιοσύνη του Θεού, την ταπεινοφροσύνη και το θάρρος. Όλα αυτά μας οδηγούν στην ισχυρή πίστη και στην ισχυρή θέληση, οι οποίες συνιστούν την ισχυρή προσωπικότητα.

Της Χαναναίας το θέλημα πραγματοποιήθηκε, γιατί η ισχυρή της πίστη τη συντόνισε με τα ζωογόνα ρεύματα της Θείας Αγάπης. Το ότι το αίτημά της ήταν η θεραπεία της άρρωστης κόρης της, δείχνει ότι η αποκατάσταση της υγείας μας είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με τη θέληση μας και το σθένος μας. Ασθένεια σημαίνει έλλειψη σθένους.

Η δύναμη της Αληθείας του Λόγου που φέρει η περικοπή αναζωογονεί δια του ρεύματος της Πίστης την πραγματικότητα της «δημιουργικότητας», η οποία επηρεάζει τον κραδασμό του ενεργειακού κέντρου του λαιμού προσδίδοντας στον άνθρωπο σθένος. Επειδή η «Πίστη» ως Θείο ρεύμα είναι το ποιοτικό γνώρισμα της πνευματικής ισχύος που υποκινεί στη δημιουργία κάθε δραστηριότητα, κυριεύει τον ανθρώπινο νου και διαμέσου της ψυχής κάνει τον άνθρωπο δημιουργό.

Η επόμενη Ευαγγελική περικοπή που αναγιγνώσκεται είναι η κατά **Ματθαίο κεφάλαιο 11-12**, αναφέρεται στην εξουσία που έδωσε ο Χριστός στους μαθητές του, να κηρύττουν, να θεραπεύουν και να ανασταίνουν. Στην περικοπή αυτή η κεντρική ιδέα περιέχεται στη φράση: **«πορευόμενοι δε κηρύσσετε λέγοντες ότι ήγγικεν η βασιλεία των ουρανών.**

Ασθενούντας θεραπεύετε, λεπρούς καθαρίζετε, νεκρούς εγείρετε, δαιμόνια εκβάλλετε, δωρεάν ελάβετε, δωρεάν δότε.».

Η φράση αυτή καθώς και όλη η περικοπή περιστρέφεται γύρω από την ιδέα, ότι ο άνθρωπος με ισχυρή προσωπικότητα και πίστη έχει τη δυνατότητα, ως φορέας και αγωγός των ζωοποιών ρευμάτων της Θείας Αγάπης, να γίνει εκφραστής του Θείου Θελήματος και θεραπευτής.

Η φράση «δωρεάν ελάβετε, δωρεάν δότε» σημαίνει ότι ανάλογα με την καλλιέργεια της **θέλησης**, το πνεύμα του ανθρώπου έρχεται σε επαφή με το πρωταρχικό αίτιο της ζωής αντανακλώντας την αρχή Αγάπη. Ο άνθρωπος γίνεται εκφραστής της αρετής των αρετών, της Αγάπης, όργανο της Θείας Πρόνοιας.

Η Ευαγγελική περικοπή μας προτρέπει να συντονίσουμε τη ζωή μας στα ρεύματα της Αγάπης, με το μοναδικό τρόπο να ασκούμε την αγάπη. Μόνο όταν δίνουμε, μπορούμε να παίρνουμε. Δηλαδή, για να μας θίγει το ρεύμα της Αγάπης του Χριστού και να επωφελομάστε της Θείας ελεημοσύνης, πρέπει να γινόμαστε αγωγοί ροής της Αγάπης ασκώντας την ελεημοσύνη.

Η δύναμη της Αληθείας του Λόγου που φέρει η περικοπή αναζωογονεί την πραγματικότητα της «αυτογνωσίας», η οποία επηρεάζει τον κραδασμό του ενεργειακού κέντρου του μετώπου. Διότι η Πνευματική Αγάπη υποκινεί τη διαισθητική γνώση, την αυτογνωσία, τη διευρυμένη συνείδηση, την ένωση με τον ανώτερο Εαυτό.

Αυτογνωσία είναι η έρευνα της ύπαρξής μας και η γνώση των νόμων που διέπουν τις τρεις υποστάσεις μας, έτσι ώστε να απαλλαγούμε και να απελευθερωθούμε από αδυναμίες και ελαττώματα, που μας κρατάνε δέσμιους και υποχείριους των επιτήδειων, οι οποίοι επωφελοούνται από τις αδυναμίες και τα ελαττώματα μας και μας επιβάλλουν τάσεις ομαδικές και κατευθύνσεις ξένες προς τη φύση μας.

Είναι το χρυσό κλειδί, που μας κάνει να ερευνούμε τα ερωτήματα: Ποιος είμαι; από πού ήρθα; Πού πηγαίνω; ποια είναι η ζωή μου; Τι κάνω και τι πρέπει να κάνω στον κόσμο αυτό που ήρθα;

Μας αποκαλύπτει τον Ηθικό Νόμο που εναρμονίζει την ανθρώπινη ύπαρξη, έτσι ώστε να οδηγούμαστε σε ένα εσωτερικό γίγνεσθαι που απελευθερώνει τις δυναμικότητές μας απ' όλα τα βάρη και τα εμπόδια, με αποτέλεσμα την ψυχική και πνευματική Αναγέννηση μας.

Η αυτογνωσία έγκειται στη μελέτη και έρευνα των ορατών και αοράτων νόμων που διέπουν την ανθρώπινη ζωή και στο συνεχή έλεγχο των ψυχικών και πνευματικών μας εκδηλώσεων, έτσι ώστε να απαλλαγούμε σιγά-σιγά από την τάση της μίμησης και της ομαδικότητας, να εξοστρακίσουμε την αλλοφροσύνη και τα πάθη αποκτώντας ευγενικά συναισθήματα και ατομική διαυγή σκέψη.

Όπως προαναφέρθηκε, η πραγματική θεραπεία είναι η αυτογνωσία, κατά την οποία ο άν-

θρωπος ερευνά τον εαυτό του, ανάγεται στα πραγματικά αίτια των ασθενειών του και με την ισχύ της προσωπικότητάς του τα αναστέλλει.

Η επόμενη Ευαγγελική περικοπή που αναγινώσκεται είναι η **κατά Ματθαίο κεφάλαιο η 14-24** αναφέρεται στη θεραπεία της πενθεράς του Πέτρου και στη δοκιμασία πίστης που επιβάλλει ο Χριστός στους ασταθείς μαθητές Του. Στην περικοπή αυτή η κεντρική ιδέα περιέχεται στη φράση: **«ο δε Υιός του ανθρώπου ουκ έχει που την κεφαλή κλίνει»**

Τέλος, χαρακτηριστικό γνώρισμα του τελετικού του Ευχελαίου είναι η ευλογία δια της χρίσεως ελαίου. Το χρίσμα γίνεται στο μέτωπο και σε σημεία του προσώπου και των χεριών. Δηλαδή γίνεται σε σημεία του σώματος που ελέγχει το ενεργειακό κέντρο του μετώπου. Ο μετωπικός λωτός, καθώς είναι γνωστό, ερίζεται στην υπόφυση η οποία ελέγχει όλους τους αδένες του οργανισμού.

Μπορούμε να πούμε περιληπτικά, ότι το κέντρο του μετώπου σχετίζεται με τη δημιουργική όψη του λαιμού, την περιεκτική ικανότητα του κέντρου της καρδιάς και τελικά με τη δυνατότητα να γίνει ένα όργανο για διανομή πνευματικών ενεργειών του κέντρου της κεφαλής. Δηλαδή η μετουσίωση των υπόλοιπων κέντρων οδηγεί στην εναρμονισμένη προσωπικότητα του κέντρου του μετώπου. Όπως ο λαιμός είναι το κέντρο της δημιουργικότητας, ο μετωπικός λωτός είναι το κέντρο του κινήτρου για δημιουργία.

Οι δονήσεις των προσευχών, των ψαλμών και των Ευαγγελικών περικοπών, που εμπεριέχονται στο τελετικό του μυστηρίου του Ευχελαίου, είναι αιθερικοί φορείς της πνευματικής Ενέργειας της Χάριτος του Αγίου Πνεύματος, την οποία προσδίδουν στο υλικό έρεισμα, το λάδι. Δια της χρίσεως του ελαίου λοιπόν, η Θεία Ενέργεια του Αγίου Πνεύματος επενεργεί δια μέσου του ενεργειακού κέντρου του μετώπου σε όλο το αδενικό, νευρικό και ενεργειακό σύστημα του ανθρώπου.

Έτσι το κέντρο του μετώπου είναι το πλέον σημαντικό κέντρο στον άνθρωπο, διότι αποτελεί είσοδο στα ψυχικά ρευστά που κυκλοφορούν γύρω μας και τα οποία μπορούν να επηρεάσουν τη θέληση μας. Επίσης είναι σημαντικό μέσον εισόδου και εξόδου των νοητικο-αισθητικών ενεργειών.

Στις ιδιότητες αυτές του μετωπικού λωτού και των χεριών στηρίζεται η ικανότητα του ανθρώπου να επηρεάζει τους άλλους και να επηρεάζεται.

Δια της χρίσεως του ελαίου στο μέτωπο και στα χέρια, η Θεία Χάρις του Αγίου Πνεύματος σφραγίζει τα σημεία εισόδου και προβολής των νοητικο-αισθητικών ενεργειών, ώστε ο άνθρωπος αφενός να προστατεύεται από τις εισερχόμενες ενέργειες και τις επήρειες του περιβάλλοντος, αφετέρου να καθίσταται αγνός και ισχυρός, ώστε να μην επηρεάζει αρνητικά τους άλλους, αλλά να ενεργεί ορθά και δημιουργικά.